ל) [זכחים טו:], כ) [יותא מכ. וש"ל, כ) יותא מכ. ע"ש זכחים
 יד: סח:, ד) [יותא מכ. וש"ל, יד: סח:, ד) [יותא מכ. וש"ל, ס"ל קדשי בדק הבית בעו

עבודה קדשי מזבח מיבעיא, 1) זבחים נא. סח: סט. ופד. [לקמן

מק:ו. ז) לקמו ק:. ק) וויקרא בו.

() לשחיטתה. ("ק, כ) הית. נ"ק, מ" מ" מ" וויקלה ין, נ") קרשי קדשים מ" וויקלה ין, נ") קרשי קדשים לש" ו"ל", ("ק, מ" ע"ן ב"ק", (") וע" בפלע. "ד", ה" הטאת מוס" ובחים מת. ד"ה הטאת ותוס" ובחים מת. ד"ה הטאת ותוס" ובחים מת. ד"ה כבשן, מ"ו בנ". ד"ה כבשן, מ"ו בריבור בריבור בריבור מ"ו בריבור בר

ולא מעתהן, ד) טעות הדפום,

ואין פסול נשאר משא"כ בדס

רש"ק, **ד**) המס. נ"ק, **ד**) [נדנ"ל מורת], **ב**) כמיב. נ"ק, **ג**) נ"ל ג',

תורה אור השלם

לג א (מיי פ"ד מהלי פרה הלי ג) [פ"ל מהלי פסוה"מ הליצ ופסק שנשירם]: לד ב מיי פ"ג תהלי פסוה"מ הלכה ז: לה ג מיי׳ שם פי״א הלכה ו:

שימה מקובצת

ל ליתני אחת חטאת חלב ואחת חטאת חלב ואחת כל הזכחים: 2) ליה אלא כי: 2) אבל בשאר פסולין לא קמ"ל. והאי דנקט שמאל לבותא תני ליה דאי"ב ושמאל כשר ביוה"כ ומהו דתימא דעביד שידיים ולא מצי כשר לחזור ולפמוץ בה"ב" לחזור ולקמוץ דכה"ג אמרינז בזבחים גבי טמא משום . להם מתיר בשום מקום אין מעשיהם כלום אלמא משום דיש לו היתר במקום אחר מגרע גרע. תו"ח: ס) אשכחן מגרע גרע. תו"ח: פ) משכחן ליה הכשירה: ו) שחיטה לאו עבודה היא. פרשיי שהרי שחיטה כשרה בזר תוימה דעל זה אנו רנין אלא ה"פ שחיטה לאו עבודה היא. שלא מיצינו בשום מקום שהקפיד רחמנא אשחיטה דוד כדאמרינן שהו מיבוי בוי אחנו מהכלה ווהמיניי ביי אחנו מהכלה אשוז טוז ייו כו אפון כן והקריבו בני אהרן מקבלה ואילך מצות כהונה וכן מוכח ואילך מצות כחונה זכן מוכח הסוניא דפריך ולא וההי שחיטת פרה שהקפיד בו הכתוב כר. עיין זבחים (דף עיין בעיב) או שאני פרה זכר. בור פסולה שאני פרה דמרה בור פסולה שאני פרה דמרהי קדשי בדף הבית היתה נקמיד א מדכי מזבת הקמיד א שלא יהו שאר עבודות הפרה שלא יהו שאר עבודות הפרה חמורות בשחיטתה כמו קדשי מזבח ולעולם לאו עבודה היא אלא גזירת הכתוב היא דבעיא אלא גוירת הכתוב היא דבעיא כהונה אבל שאר קרשים לא בעו שחיטה כחונה. הרגב"ה: כשנו שחיטה כחונה. הרגב"ה: שמש כלה לא יורד. ויוצא את דמה פנימה ללוכר פנימה היתה שלא יצאת חוץ שאם יצאת היי (כן הדין) לשורפת יצאת היי (כן הדין) לשורפת שאר ובירם נמי מפקינן להו מדכתים ובשר בשדה טריפה אוהרה לבל דבר שיצאה חול אוהרה לבל דבר שיצאה חול אזהרה לכל דבר שיצאת חוץ למחיצתה: טן אלא טעמא כו׳. למודעה: פ) אלא טופא כר.

וא"ח ומאי קושיא וכי לא
שהטונינן רב מה שהוא
ברייתא וייל דלפי שהיות
שנורה בפי כל מקשה ממנה:

פ) משם מלא קומצו ממקום:

שמעו בכלי שתה להקטיור
שהוד, הרגמ"ה: יכן אמרו לא
שלמן, וורבות במה
שאנו אלא שקסין, וורבות במה
ברים אמרום נמסד: או ברים אמרו לא דברים אמורים נמחק: יג] כי יעביד לה מתן כלי מאי הוי: יד] תיבות אי הכי אפילו לא ידן תיבות אי זהכי אפילו לא קידש נמחק: טון ר'י שמעון אמנחת חוטא אפילו: טון ולרבא דלא. תיבת מתניי עון ולרכבא דלא. תיבת מתנ". (מחק: יו) פסולין נמי כשרה: ימ) קבעה לה לשם: יע) קמץ כהוג: פ) לאהדורי כהוג: לל) בזר לאו משום כחוגן היא כל הביא היא כר הבית היא דלא שייבא: ככן ללה היתר ביתיבא: ככן ללה היתר ביתיבא: ככן ללה היתר ביתיבא: ככן לה ביתיב נחבר ביתיב ב בעבודה ותיבת הכשר נמחק: כגן עבודה היא והאי דבעיא כהן גבי פרה גזרת הכתוב: . כדו אהרו שהיתה בבכורות: לדן אהרן שהיתה בככורות: לסן לא נתקדש אהרן: כזן כמה אסמכתא בעלמא: כזן משמע ממקום שרגלי הזר המביא עומדים שם הוא קומץ: לסן משום פסלות ואחד: כען אלא הא קמ"ל: לן לא שנו דרו בתוציא מינות בד"ל. דבן בתירא. תיבות בד"א נמחק: (6) הואיל ואוקימנא: (3) איכא למימר. גליון וי"ל דבלאו הכי נמי צ"ל דרישא לאו כר״ש דהא תנן במתניתין נתן בכלי והוליך ושמעינן ליה לר"ש בפ"ק דובחים דהולכה לאו עבודה היא ע"כ. וו"ל

שלא יהא חומא נשבר. תימה נמה נשכר והלא בין יש עמו נסכים נסכים ⁰ ולאו פירכא ⁰ הוא: הואיל לא! ואוקמיגן רישא דאא

בר"ש. תיתה לרב אשי דרים פירקין דאמיא כר"ם מאי איכא למימר לב]:לג] לא יביא מתוך ביתו וימלאנו. סולת עשרון דקסבר קדושת כלי קבעה לשם מנחה דשוב אין מוסיפין עליה ומיפסלא בחסרון כדאמרינן בהאי פירקא (דף ט:) מן המנחה פרט לשחסרה כך פי' בקונטרס וקשה דהא ר"ש בן לקיש אימומב לקמן דאמר מנחה שחסרה קודם קמינה לא יביא מחוך ביחו וימלאנה וע"ק למה לי קרא לקמן לבן בתירא וקמץ משם ויחזור ויקמון מנא חימי לן דקדושת כלי קבעה לד! ונראה לפרש דכולהו [ס"ל] כר' יוחנן דקדושת כלי לא קבעה אלא בקמילת פסולים פליגי אי קבעה אי לא הבעה ומצי למימר דהכי ר"ל לה] פירוש הקונטרס: שאני פרה דקדשי בדק הבית היא. משמע דליכא מאן דפליג ובפ"ק דחולין (דף יא.) ובפ"ק דשבועות (דף יא:) פירשתי 🕈: ובי תימא מבמה לא ילפינן. פירש בקונטרס קודם שנבדל אהרן

משמע שרולה לומר דלאחר אהרן לא הותר זר בבמה וא"א לומר כן כדמוכח בפ' בתרא דובחים (דף קיח.) דדריש איש ר) (איש) להכשיר את הזר והיינו לאחר שנבדל אהרן ועוד מלינו (ש״א יג) שאול ושמואל שהקריבו בבמה: לו]שהרי יוצא כשר ככמה. וח״ת והרי יולא דדם כשר בבמה

ותנן בפ' המובח מקדש (זכחים דף פד.) ושילא דמה חוץ לקלעים לרצי יהודה אם עלתה תרד וי"ל דהאברין ודאי ש ירדו אבל הָדם אינו מתקנח מכותלי המזכח: אלא מעמא דאשמועינן. בשום מקום לא פריך בענין זה דקשיא ליה הכא אמאי אינטריך ליה לרב לאשמועינן הא דתניא בברייתא ושמא שגורה היתה בפי כל ליו]:

ממקום שרגלי הזר עומדות. לקמן נפירקין מפרש אנטריך סד"א הואיל וכתיב והגישה וקמץ מה הגשה בקרן מערבית דרומית אף קמילה כו' ובקונטרם לא פירש כן: וכיון דקרא סתמא כתיב מה לי שמאל כו'. וא"ת נפרק המובח מקדש (שם) דתנן שקיבלו פסולין וזרקו את דמן שאם עלה לא ירד ומוקמינן לה בפסולין דחזו 'ומרבי לה ס' (הכא) לעבודת לבור מואת התורה א) ואמאי לא פריך דכיון דקרא סתמא בי מה לי חזו ומה לי לא חזו ויש לומר משום דדרשינן זחת

: היא העולה הרי אלו י מיעוטין

היא העולה הכי אלו מ מיעוטין: "לא בהאן בחוב דוגא ולאפוץ בחובה הנא מתקיף לה רב נחמן מאי קא סברי הני תנאי אי קמיצת פסולין עבודה היא אע"ג דלא עביד ליה מתן כלי אי קמיצת פסולין עבודה היא כי יוֹ עבד לה מתן כלי מאי הוה הדר אמר ר"ג לעולם עבודה היא כי יוֹ עבד לה מתן כלי יוֹ אי הכי אפילו לא קידש היא ולא גמרה עבודתה יעד דעביד לה מתן כלי יוֹ אי הכי אפילו לא קידש

אי הכי. במס' זבחים (דף טו:) קתני כל הזבחים שקיבל דמן זר ואונן בין אין עמו נסכים הוי ש כסלע ותנן לקמן בפ' בתרא וכל הני דמתני' ליתני נמי כי מתני' אחד חטאת חלב ואחד כל הזבחים (קד קו:) הרי עלי שור יביא הוא ונסכיו במנה כבש יביא הוא ונסכיו - כו': **כולהו משמע.** ולא פליג ר"ש: אל**טריך.** אע"ג דבלאו הכי נמי בסלע ובחטאת של טומאת מקדש נמי בסלע אף על פי שאין עמה הויא מנחת חוטא בכלל ולא פליג ר"ש ביו אפילו הכי אצטריך למיתנייה

דמהו דתימא מדרישא דקתני דשלא לשמה לא עלו לשם חובה אוקימנא בריש פירקין (דף ב:) לרבה ולרבה מין מתני' דלה כר"ש סיפה נמי דקתני כל המנחות שקמלן זר כו׳ דלה כר״ש דמדפליג ברישה פליג נמי בסיפה ואמר במנחת חוטא דכי היכי דאין קרבנו מהודר כי קמצי לה יו] פסולין כשרה: המ"ל. משנה יתירה חחד מנחת חוטא דלא אנטריך למתנייה אלא לר"ש דר"ש נמי מודה בסיפה: לא יביא מחוך ביתו וימלאנו. סלת לעשרון דקסברי קדושת כלי קבעה יה] לשם מנחה דשוב אין מוסיפין עליה ומיפסלא בחסרון כדאמרינן בהאי פירקין (דף ט:)

מן המנחהם) פרט לשחסרה: יביא מחוך

ביתו. דקסבר קמילה קבעה והא

לא קמץ ים! בהוט וכה"ג פליגי אמוראי

לקמן בשמעתין (שם): ומאי שנא

שמאל. כלומר [אמאי] ה״א דבשאר

פסולין לא מכשיר לאהדורי בן אלא

בשמחל: ביה"כ. נטל חת המחתה

בימינו ואת הכף בשמאלו: בשחיטה.

כדאמרינן לקמן בפ"ג (דף יט.)

והקריבו בני אהרן את הדסי) מקבלה

ואילך מצות כהונה לימד על השחיטה

שכשרה בזר: ואמר רב עלה. היינו

טעמא דפסולה דכחיב בה אלעזר

וכתיב בה חוקה וחוקה עיכובה: שאני

פרה. דטעמא סדשחיטה פסולה

בזר לאו באן דעבודה היא דהא קדשי

בדק הבית דלא שייכא בהו עבודה אלא

גזירת הכתוב היא דור פסול בה:

ולאו כל דכן הוא. בקדשי בדק הבית

חשובה עבודה בקדשי מזבח לא כל

שכן ואפ״ה זר כשר בשחיטת קדשים

אלמא אשכחן בבן הכשר בעבודה וגבי

קמינה נמי אית ליה תקנתא בחזרה

לבן בתירא ולמה לי דרב: אמר רב

שישה. לעולם לחו עבודה בגן לוהחי

דבעיא כהן גבי פרה אדומה גזירת

הכתוב היא מידי דהוה [אמראות]

נגעים: ונילף מבמה. כלומר דרב למה לי מאי שנא שמאל דמכשיר בן

בתירא בחזרה דאית ליה הכשר ביה"כ

זר נמי אנא ידענא דמכשר נמי בן

בתירא דהא אית ליה הכשר בבמה

קודם שנתקדש אהרן בדן שהעבודה

בבכורות: וכי תימה מבמה לה ילפינן.

דעדיין לא בהן נבדל אהרן: והתניא

מנין ליולה. מאימורי חטאת ועולה חוץ

לקלעים שאע"פ שהוא פסול כדאמרינן

בכילד לולין (פסחים דף פב.) מהן לח

הובא את דמהמי אם עלה לא ירד: שהרי

יולה כשר בבמה. שלה היו שם קלעים:

תנא אואת חורת העולה סמיך.

כדאמר במסכת נדה בפרק יולא דופן

(דף מ:) תורה אחת לכל העולין שאם

עלו לא ירדו. והאי דנהט במה בין הלת סמכא בעלמא היא אבל עיקר טעמא מהתם יליף: וקמן משם. מלא קומלו. רישיה דקרא כתיב (ויקרא ב) והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמץ משם

 צו אֶת אַהַרֹן וְאֶת בָּנְיוּ לֵאמֹר זֹאת תּוֹרַת הָעלְה הָוֹא הָעלְה עַל מוֹקְדָה עַל הַמוְבַּחַ הָעלְה עַל מוֹקְדָה עַל הַמוְבַּחַ בל הלילה עד הבקר ואש המובח תוקד בו: ויקראו ב

שימה מקובצת (המשך)

דמשמע דאוקמינא הכי בסוגיין דלשיל וייל דוראי התלמוד נסיב הכא לישנא אליבא דרבה ורבא דרובא נינהו ומיהו לרב אשי נאמר הכי דפריך דר״ש מכשיר בחוליך וא״ת אי הכי בזבחים נמי ניתני אחת חטאת חלב ואחת כל הזבחים ונימא דלר"ש איצטריך משום דקתני סיפא התם הוליך שלא לשמו פסול וסד"א מדסיפא לאו כר"ש רישא נמי לאו כר"ש כר"ש רישא נמי לאו כר"ש ריש וכיפא וסיפא וסיפא וסיפא ויי"ל דהתם הך רישא וסיפא לאו חדא בכא נינתה מילי טובא דקא מפסקי בינתים ועי"ל דרא לא דמו דאילו הכא דודאי לא דמו דאילו הכא רישא וסיפא תרוויהו סתמא הדרשי מתנו ואיכא למימר מדרישא לא תחת לו רר"יים מיפא ורישה לא תחת לו רר"יים מיפא וניים מיפא וניים מיפא וניים מיפא וניים מיפא וניים בינים לא תחת לו רר"יים מיפא וניים מיפא וניים מיפא וניים לא סתם לן כר"ש סיפא נמי לא סתם לן כר"ש אבל התם . בסיפא פליג ר״ש בהדיא דקתני ולאפוקי דרבה ורבא מדסיפא . ר"ש מסתברא רישא נמי ר"ש ולהכי תני אחת מנחת כו׳ [דהא ולהכית תני אחת פנוחת כון דהא
ע"כ רישא לאו כר"ש מדתני
מהולף: לגלן בכנן סבר לא יביא
מהוך ביתו. פ"ה משום דכלי
הצור ביתו. פ"ה משום דכלי
הצוראי לקמן וקשה דהא
אמוראי לקמן וקשה דהא
דלמה לי קרא לקמן לבן בתירא
דלמה לי קרא לקמן לבן בתירא
סברא היא דכלי לא קבע דהא
"כי אווותר ביתידא ר"ל איתותב וע"ק דאי פליגי בפלוגתא דאמוראי לקמן אמאי נקט פלוגתייהו נקט פלוגחייהו בקמיצה בפיסול לינקי פלוגחייהו בלא נקמצה כלל אלא שחסרה אחר שבאה לתוך הכלי לכך נ"ל דלא הוי כפלוגתייהו דאמוראי דלקמך דכולהו מצי סברי הכא לחוד אלא משום כלי לחוד אלא משום דנקמצה ואף על גב דנסמצה בפיסול מכל על גב דנקמצה בפיסול מכל מקום מהניא למקבעה בפיסול לכ"ע והא דאיתותב ר"ל היינו במתן כלי לבד פי׳ שנתן המנחה בביסא אבל הכא דיש קמיצה וקדוש כלי המנחה בביסא בהא ודאי קבע לרבנן בהדה ובן בתירא סבר קמיצה פסולה לאו כלום היא דהוי כמו מנחה שחסרה קודם קמיצה דלא פסלא ע״כ:

שלא יהא חומא נשכר ומפני מה אינה מעונה שלא יהא קרבנו מהודר סד"א הואיל ואמר ר"ש שלא יהא קרבנו מהודר כי קמצי לה פסולין גמי תתכשר קמ"ל אי הכי התם גמי ליתני 6 אחד חמאת חלב ואחד כל 6 הזבחים שקבלו דמן זר ואוגן ולימא לר"ש אצמריך אלמא כיון דתנא ליה כל ולא קתני חוץ כולהו משמע ה"ג כיון דתנא כל ולא קתני חוץ כולהו משמע אצטריך סד"א הואיל ואוקימנא לרישא דלא כר"ש סיפא נמי דלא כר"ש קמ"ל אמר רב זר שקמץ יחזיר והא אגן פסל תגן מאי פסל פסל עד שיחזיר אי הכי היינו בן בתירא אי דאיתיה לקומץ בעיניה לא פליגי רבנן עליה דבן בתירא כי פליגי דחםר קומץ רבנן סברי לא יביא מתוך ביתו וימלאנו בן בתירא סבר יביא מתוך ביתו וימלאנו אי הכי בן בתירא אומר יחזיר ויחזור ויקמוץ בימין בן בתירא אומר יחזיר ויביא מתוך ביתו וימלאנו ויחזור ויקמוץ בימין מיבעי ליה יו כי קא אמר רב לבן בתירא פשימא מהו דתימא עד כאן לא קא מכשר בן בתירא אלא בשמאל יו אבל בשאר פסולין לא קמ"ל מאי שנא שמאל יז ראשכחן לה הכשירא ביום הכפורים זר גמי יו אשכחן לה הכשירא בשחימה יו שחימה לאו עבודה היא ולא והא"ר זירא אמר רב שחימת פרה בזר פסולה ואמר רב עלה אלעזר וחוקה כתיב בה וו שאני ספרה דקדשי בדק הבית היא ולאו כל דכן הוא סקדשי בדק הבית בעו כהונה קדשי מזבח לא בעו כהונה אמר רב שישא בריה דרב אידי מידי דהוה אמראות נגעים דלאו עבודה נינהו ובעי כהונה ונילף מבמה וכ"ת מבמה לא ילפינן ייוהתניא מנין ליוצא יו שאם עלה לא ירד שהרי יוצא כשר בבמה תנא יאזאת תורת העולה סמיך ליה יו אלא מעמא דאשמעינן רב הא לאו הכי הוה אמינא בשאר פסולין פסל בן בתירא והתניא רבי יוסי ברבי יהודה ורבי אלעזר בר"ש אומרים מכשיר היה בן בתירא בכל הפסולין כולן "ותניא וקמץ משם ם ממקום שרגלי הזר עומדות בן בתירא אומר מנין שאם קמץ בשמאל שיחזיר ויחזור ויקמוץ בימין ת"ל וקמץ משם ממקום שקמץ כבר וכיון דְקרא סתמא כתיב בה מה לי שמאל ומה לי שאר הפסולין אלא הא קמשמע לן רב יון קמץ ואפילו קידש ולאפוקי מהני תנאי דתניא רבי יוסי בן יוסי בן יאסיין ורבי יהודה הנחתום אמרו יו בד"א שקמץ ולא קידש אבל קידש פסל ואיכא דאמרי קמץ אין קידש לא כמאן כהני תנאי ולאפוקי מתנא קמא

משמע בין ממקום שרגלי הזר עומדים שם קומץ והיינו מקום דריסת רגלי ישראל אחת עשרה אמה ובמזרח הם וקמ״ל דלא בעינן קמילה בלפון כשאר קדשים⁰ אלא כל העזרה כשרה לקומץ: **סחמא כחיב**. וקמץ משם ממקום שקמץ כבר והחזירו קומצה משום פסלות ^{בהן ש}(אחד) ואחד פסול שמאל ואחד פסול זרות במשמע: **אלא**ביין **קמ"ל רב דבקומץ ואפילו קידש**. קומץ במתן כלי מכשיר בן במירא דאי לאו דקידש מיירי רב לא הוה משמע לן מידי: לא בדים. דבן בתירא מכשיר בחזרה: מס"ק. דפליג בברייתא אדר׳ יוסי בן יאסיין ור׳ יהודה הנחתום: אי קמילם פסולין עבודה היא. לפסול אפילו לא נתן קומץ בכלי לא תחקן בחזרה: ואי לאו עבודה היא. דלא חשיב הואיל ובפסולין נעשית כי עבד מתן כלי נמי לא חשיב ואפשר בחזרה: